

De drog atter ud

Af J. Mjød og Jebber

De drog atter ud

Efter moden overvejelse, megen larmen og larmenderen, sjofel tale, løgnagtig snak, pludren og plumren, gurglen og gylpen, skrålen og skrigen, drog en hort sammensat af det mest udsøgte menneskemateriale ud. Den gæve flok bestod af følgende personer:

Ole Grovsmed med frillen Mitte Gudmundsson, gnomerne Jimmy Snik-snak, Bubbi Fløjtespiller, Mads hin Grote, Græsbidderen André, Flemming Norske, samt småfrillerne Bibi, Mia Måsfager, Mini Mogensen, og flokkens mindste fornyligt døbt Neel, af sovetrynerne også kaldet Vræl. Af halvstore kæmper som var draget med var følgende: Ole Pind, Gagger, Søren Jans, K. J., Knud den Store, Bent Drost, Stig Kirkevæltter og Tom Ping Pong.

Af helstøreog mest hærdede kæmper var der disse personer: Formanden Peter Farveløs, Regnskabsføreren Peer Mønedlagger, Jesper Mundgodt med frillen Tove Bådeog, Lene Drost, Big John med frillen Sonja Gudmundsdottir og hans husalf Tina Turner. Senere på turen skulle, hvis alt gik vel, Jan hin Lange og Laila hin Længere tilstøde flokken.

I al beskedenhed har de to skribenter nær glemt sig selv, under deres ihærdige arbejde, disse to prægtige mennesker er ingen andre end kæmperne Febber og Finn Mjøddræber.

På første etape^x). En grum forhindring.

Vor larmen havde tiltrukket øvrighedspersoners opmærksomhed. De havde sammenkogt en delikat knippelsuppe, men de blev modtaget med modstand, som de ikke havde tænkt på ved tilberedelsen. En grum og lusket person iført mørk kappe, gummisko og sorte negle sagde, idet han førte hånden til der hvor kasketten skulle have været, og tørte sveden af panden: "I svende er farende forgæves, thi her er handlet for tanke, her man ej må parkere". En kæmpe

^x) ca. 500 m.

fra den gøve flok, Mjøddræberen, som just hørte slig tale, brast ud i hidsig snak: 'Du gamle knippelsuppekoger^{xx)} styrt hjem til dine gryder og prøv ej at røre i rørt vande, her vi kun lave hvad vi lave må, vi ej læsser på må og få men kun hvad vi har tænkt på.' Suppekogeren der ej før havde hørt slig tale udbrod gram i hu: 'Du vejfarende ved natte-tide, uden lys i lygte, og let slingrende hid og did, var din mund, thi jeg har det mangen en gang bemærket, og du vil ej slippe ustraffet hen''.

Efter denne episode drog vi til udfærgningsstedet, Under overfarten besluttede man at slige personer, som i hastværkets forvirring, ej havde husket at medbringe værktøj til føde at indtage, måtte bortrane det fra skibet. Da skibet nåede til den fremmede kyst, og alt skaffegrej var skaffet af vejen drog vi fulde af vovemod ud på ukendte veje. Under vores færd til Stenungsund mødte vi kun forudberegnete forhindringer.

Vel ankommet indtog vi alt spiseligt på stedet, og efter måltidet fragtedes rejsegods, forfyldte og forædte kæmper til landingspladsen, som vi i vor beretning nærmere vil præcicere.

Vores overfart gik dog ikke uden forhindring, thi Knud den Stores storebåd volte store kvaler. Da den stod ud, stod Knud og kunne ikke forstå, hvorfor motoren satte ud, men da kom en kæmpe med tankeudbrud og råbte så det gjaldede og gungrede mellem klippevæggene: 'Hill Du motoriserede

^{xx)}een betjent i aktion

vandvejs-farende opgiv dit forehavende og slag en strik om min kajak, thi da vil jeg uden mere sniksnak, overfarte jer til den ø hvor vi atter sammen vil tilbringe en uges tid med flid!''.

Næppe var den sidste pakke landet og den sidste frill båret i land, før end alle vejrguderne havde afsluttet deres plenum, og i fælles kraft og styrke kastede sig over vores sårbare kroppe, lynild og tordenbrag, hagl og regnskyl, orkanagtige briser huserede, hvirvlede, væltede og skyllede de gæve Drenge Kæmper og Kvinder ud af deres telte. Vejrguderne satte himmel og hav i et, tårnhøje bølger skyllede ind over den lille ø, træer og buske blev raaet op med rode, kajakker og konebåd susede hid og did hen over strandbredens vejrbidte sten, men trods gudernes grumme angreb kunne de ej knuse den gæve flok:

Under uvejrets rasen blev en kæmpe wigwam bygget op, hvor man resten af dagen sad og kvad, sang og sprang til fælles-sang, bl.a. sang man om en lille fugl der fløj mod syd, og det gjorde den i fire timer under ledelse af kapelmester, skjalden K.J.

II. dag

Søndagen oprandt med skinnende sol og fuglekvidder, men kæmper og frill blev vækket af Vræls gjaldende udbrud: VRÆL. Straks kastede flokkens små gnomer sig ud i konebåden for at hente føde til det støjende væsen, så de gæve ældste kæmper kunne få sig en ordentlig blund oven på nattens voldsomme udskejelser og gudsbespottende kvad. Formanden, der er en stor opdagelsesrejsende, kunne ikke nære sig i den årle morgen, men drog straks på opdagelse til nabøen for at snuse til de indfødtes ekskrementer^{x)} Hans forskning blev da også rigt belønnet, thi under et besøg i en badstue, mødte han to af øens vismand. Blandt mange visdomsord fortalte de ham bl. andet at kun halvdelen af livets føde er mad, resten er kerlik og knyller. Med disse visdomsord i erindring drog han tilbage til lejren hvor Big John berettede at hans motoriserede kærre, af uvis årgang, under gårsdagens forvirring var trillet ned af en stejl klippe. Formanden samlede da en lille hob gnomer og kæmper og sejlede da til ulykkesstedet, hvor man ved fælles styrke og kæmpemod fik bragt kærren op på

den støvede landevej, fik rettet vognfjællen ud, hvorefter man drog til den nærmeste handelsplads for at gøre dagens nødvendige indkøb. Formanden der førte ordet kom i en hid-sig ordduel med handelsbodens diskenspringer^{xx)} der ej kunne forstå at han kun skulle have et brød og 500 tønder

^{x)} efterladenskaber af ringe art

^{xx)} person der springer bag disken

mjød. Formanden måtte da fortælle ham, at det var landets egne vismænd, der havde fortalt ham, at det kun var halvdelen af livets føde der er mad.

Efter at have tømt handelsbodens mjødlager, drog man tilbage til lejren, hvor man i fællesskab kastede sig ud i hæftigt terningsspil. Den på den hjemlige arena ubesejrede terningskaster: K. J. måtte lide nederlagets sviende smerte. Han mente dog at spillets udfald måtte skyldes de fremmede himmelstrøgs onde guders utidige indblanding.

Da den gamle krønikeskriver Finn Mjøddrøber rejste sig fra sit leje som den sidste af alle, bemærkede han at solen var flyttet langt hen på himmelen^{x)}, men udbød dog fuld af livsglæde: "Oohh hvilken herlig morgen". Han drog straks over til nabøen, hvor han luttrede sit legeme i en badstue. Frisk hjemkommen fra de helsende bade stak den gamle kæmpe sin snude i vejret og vejrede, at madkogersken Sonja Gudmundsdottirs kødgryder var sat på ildstedet.

På et givent signal fra madkogerskens husbond, satte alle sig til langbordet, som var blevet udvidet, thi gårdsdagen havde udløst flere tvekampe på grund af den trange plads, ligeledes havde madkogerskens husbond med sved på panden bygget et bord, hvor de kunne pusle om deres skrigende afkom.

Efter måltidet underholdt en af flokkens musikanter med fløjtespil og megen skidtmjød samt vino-fino vandrede over langbordet den aften.

Ud på natten samlede den gæve flok sig i Stig Kirkevælters have^{x)} hvor K. J. underholdt svaskerne med strengeleg og sang bl. a. om en lille fugl der fløj mod syd i mange mange timer.

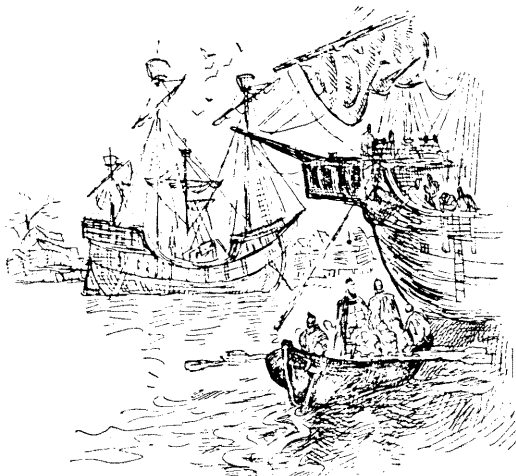
^{x)} klokken var ca. 17

^{x)} kirkegården

III. dag

Den gæve flok vågnede planmæssigt^{x)}. Der sporedes en mat-
hed blandt kæmperne fra de foregående dages strabasser,
man sad tavst hensunkne i små grupper og klagede over hoved-
værk og mavesmerter, dog, da man hen på dagen havde indtaget
det første morgenmåltid, begyndte man at planlægge de følg-
ende dages planløshed, megen snak og skæmt gik over bordet,
og det varede da ej længe før terningsspillet var igang,
men over snakken og spillet blev man da enige om at fade-
burene^{xx)} måtte fyldes op.

Konebåden blev da udrustet med tre kæmper og en gnom, som
drog ud over det stormpiskende hav, hvor søslanger og andre
af havets uhyrer lumsk lurede snedigt bag klipper og skær.
Trods alle havets lurende farer, lykkedes det dog den dovne
kæmpe Finn Mjøddrøber, som havde mangan en sømands farlige
færd på bagen, at manøvrere konebåden sikkert og uden frøgt
ned til handelspladsen hvor man straks gik i gang med at
proviанterere.

På handelspladsen sluttede man sig til de øvrige gnomer,
kæmper og frills som var draget dertil i kærre og trækvoغن.
Efter en kort plenum før man hid og did mellem markeds-
pladsens boder, hvor man ved tusk og byttehandel erhvervede
sig mjød og mundgodt, samt saft af fremmede drue. I løbet
af kort tid, inden svenskekongens gendarmer var blevet
alarmeret, fik man indskibet det tilranede gods, og satte

^{x)} i løbet af dagen

^{xx)} bure med fade

kurs mod tilflugtsstedet. Det må dog her tilføjes at formanden imellemtiden ledsaget af 2 trofaste folk, Ole Smed og frillen Mitte Gudmundsson, var draget ud i omegnen for at opsøge en ror og ankersmed, thi roret på formandens kajak var under forgårsdagens orkan sønderslået. Han fandt da også, efter ihærdig søgen, en lille platenslageri, hvor han i løbet af kort tid, fik udbedret skaden.

Alle kom dog velbeholdent hjem, og resten af dagen fordrev man med småekspeditioner, terningsspil og tvekampe.

Efter aftenmåltidet blev man, for at sikre sig mod onde ånder, vilde dyr og uønskede personer^{x)} enige om at rekognoscere rundt om vores ø.

Senere, da man sad i nattens mulm og mørke, fyldte sig med skidtmjød og vino-fino, netop da et ur faldt i slag, kom to mørke skikkelser listende langs strandbredden, man frygtede da at vores rekognoscering havde været forgæves, og at vi trods alt var blevet overrumplet af fremmede ransmænd^{x)}, men da de to skumle personer kom ud af mørket, nikkede alle, trods deres forfyldte tilstand, genkendende til Jan hin Lange og Laila hin Længere.

Resten af aftenen forløb med småpludren, småsvesken, småfnisen og småfisen, dog manglede vi vores skjald i vores natte, thi han var draget til en anden verden, hvor han brøgte om en lille fugl der fløj mod syd i mange mange timer.

^{x)} svenske gendarmere

I løbet af natten var et uvejr trukket op, som rasede det meste af formiddagen. Den gæve flok holdt sig derfor mest i deres egne huler og kun de mest hærdede, barske, brave, vovemodsfyldte, overstadige kæmper trodsede vejrgudernes vrede og havde samlet sig ved langbordet, hvor de fordrev tiden med terningsspil, skak og tvekampe. Enkelte af de barskeste, mest vilde og voldsomme drog til naboen for at henslænge sig i badstuen og svede gårsdagens skidtnjød ud. En enkelt af de stærke kæmper måtte dog ligge og pleje sine sår, som han havde pådraget sig under en af gårsdagens tvekampe. Den sårede var Tom Ping Pong som havde fået flokkens krigstromme i panden.

Hen over middag skulle man i konebåden hente de der havde været på handelspladsen, for at tilrane den daglige ration af mjød og mundgodt. Det gik dog ikke helt som planlagt idet konebådens slagåre var brækket ned, så man var nød til at hidkalde eksperten og motordoktoren Finn Mjødtræber som iført lytterør^{x)} diverse instrumenter^{x)} med stor iver sammen med sin håndlanger straks kastede sig over apparatet og med teknisk snilde, fingerfærdighed, håndgribelighed og utrolig viden, splittede slagåren sønder i dens ædleste dele, hvor de straks fandt et hjertekammer fyldt med vand. Man indførte da et dræn, sindrige slanger med løjerlige instrumenter og fik udtrukket denne ækle væske. Derefter

^{x)} rør man lytter i¹

^{x)} hammer og segl

syede man med nål og tråd såret sammen, idet man kom hel-sende pulver i det. Straks efter var slagåren fuld intakt og Store Knud kunne stikke sin store tud i vejret og na-vigere sig til færgestedet hvor mangan en gnom havde siddet i storm og blæst og ventet og ventet og ventet på Knud. Da han omsider kom, siddende ved slagåren, var gnomerne så fortumlet af skidtmjød at kun én magtede talens brug. Knud den Stores store tud vejrede dog en udvej og hans store arm greb fat i gnomernes barm, slængte dem sammen med provianten ned i konebåden og fartede tilbage til vores tilflugtssted.

Just inden aftenmåltidet kom en vandvejsfarende i en smalbåd^{x)} forbi og råbte på vores modersmål så det gjaldede mellem klippevæggene: " Hill I smalbådsfarere fra hjemlandet, jeg har just hørt fra fremmede tunge om jeres færd og ønsker med frill og skjoldunge at glæde jer med vores samvær! Det gav et gib i alle kæmper, en fremmed mø ville komme. De smykkede sig derfor i den fineste klædedragt, satte sværdet

ved side og kæmmede deres hår. Da man sad ved langbordet og de fremmede blev bispist udstødte kæmperne høje lyde, og vilde råb af fryd over den fremmede frills fagre væsen, og man lagde skumle planer om i nattens mulm og mørke, at i tve-kamp på listig vis at nedfælde hendes husbond, bringe deres skjoldunge i pleje på puslebordet, for under nattens festivi-tas at forlyste sig med denne fagre ungdom, men så skulle det

^{x)} mand i en kajak

ej være, thi under de skumle planers planløshedslægning drak man sig som bagtastene, og de fremmede kunne fare i fred og fryd og glæde og velstand - farvel. Senere på natten måtte dog den ældste kæmpe have afløb for sine skumle planer, thi han rejste sig med fråde om

gabet og liderligt blik i sine blodsprængte øjne. Han greb mænen Tove Bådeog, svang hende på langbordet, og med et vildt, glubskt, brunstigt brøl kastede han sig over hende, men Tove hvervede for sig med kniv og gaffel, så

Per Mønedlægger måtte forsvare sig med en vintønde. Deres vilde kamp gik hen over langbordet, så flasker og fade blev spredt for alle vinde. Tove Bådeog blev til sidst trængt op i en krog, hvorfra hun fløjtede skrigende så højt at skovens dyr, og alle de kæmper som var gået i mørken, vågnede. Hun fandt dog tilflugt i sin egen hule, hvor hun gemte sig bag Jesper Mundgodts store mave.

Den gamle kæmpe havde ikke fået afløb for sine lumske planer og man kunne derfor finde ham liste knurrende omkring, stående på lur, ventende på, om ikke en letsindig mø skulle komme forbi i nattens mulm og mørke. Langsomt døde lejereren ud, men man hørte dog fra fællesteltet vores skjald mumlende fordrukkent om en lille fugl der fløj mod syd.

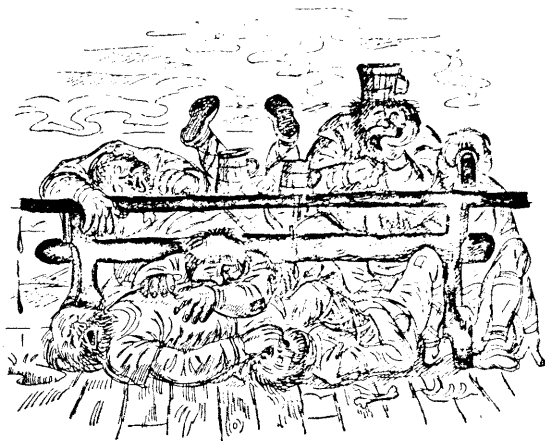

V. dag

Den femte dag oprandt med sol og blæst, men det var en sort dag for de to skribenter, for man havde svoret sig sammen mod dem og bestemt at netop de to samt Ping Pong og Mia Måsfager skulle hidbringe og tilberede dagens kulinariske oplevelse, og de ville derfor ikke have tid til at riste dagens runer, det blev derfor gjort på den sjete dag.

De gæve skribenter havde udtænkt at flokken skulle have den største kulinariske oplevelse i mands minde. Man drog i konebåden med frisk mod, gennem stormens susen, mod handelspladsen hvor man udskibede tomme mjødtønder, andet skrald og skidt. Man havde besluttet at købe en sjælden og ukendt fiskeart. På fisketorvet spurgte man sig frem hos fiskekonerne, om de kendte en ukendt fisk med sindrig farve og form. Lykken var os bi, thi, hos en ældgammel tandløs fiskekone fandt vi den navnløse fisk. Vi købte hele hendes fangst, thi den gæve flok måtte ikke sulte, så der skulle være rigeligt af denne gastronomiske sjældne spise. Under hjemfarten fra handelspladsen var båden i den hårde sø nær blevet bordfyldt, så fiskene lå og lurede på at svømme væk, men man nåede dog i land med middagsmaden. Tilberedningen volte store kvaler, thi det kneb med tært brænde, så der måtte pustes meget til gløderne for at holde gryderne i kog. Endelig, efter mange timers pusten, var måltidet parat, men man var dog ikke sikker på, om fisken var spiselig eller giftig, så madholdet fik, på listig vis, lokket nogle bidder ned i gabet på kæmpen Big John. Man sad da anspændt og betragtede ham, for at se om han krop ville skifte farve eller vride sig i smerte og krampe. Men da der var gået en tid, og dette ikke var sket, serveredes fisken med gemyse. Den gæve flok åd så megen fisk at benene stak ud af siderne på dem, samt så megen gemyse at de blev grønne af vitaminer. Efter måltidet satte man sig i haven og pludrede og pladrede og plumpede mjød og druesaft i gabet. De mindste gnomer havde dog hørt rygter fra naboen, om at man der ville

holde en fest for en af deres guder. De besluttede derfor at drage derover, for om muligt, at røve frill. Efter at gnomerne var draget arsted samlede man om bålet, hvor Mjødrræberen fik ilden til at blusse op, ved fra sin krop, at udstråle en mystisk væske. Man hyggede sig om bålet, mens flokkens skjald K.J., kvad om en lille fugl der fløj mod syd i mange timer.

Sjetedagen oprandt som alle de andre med blændende sol og mangen et par solbriller blev hevet frem for at dække de blodsprængte øjne. Efterhånden samledes den gæve flok om langbordet og man fyldte sig med fast føde for at lindre på den skvulpende smerte i indvoldene. Man sad og rød

den lette morgenbrise, da en langbåd med fire åre gled op på stranden, og to skumle personer steg ud iført høje hatte, sure tæer, lange negle, sorte fødder, skæve ben, beskidte badebukser, lumske og udspionerende blikke samt en mappe under armen. De gik på plattefødder op gennem lejerer, talte op og skrev ned, lagde sammen og trak fra, dividerede og

gangede ud. Man undrede sig over deres højrnøvede svenskagtige facon at være på. Enkelte fra flokken havde allerede væsset deres knive og sablerne begyndte at rasle, en

enkelt var blevet sendt op på kirkegården for at udse en plads til to grave. Pludselig åbnede den ene af de fremmede gabet og udstødte nogle lyde som ingen kunne tyde, og som man ej os kunne byde, derfor hentede man Peter Farveløs, som kunne forstå disse lyde og derfor kunne dem tyde. Straks forstod Peter at de ville vores lejr ryde, men man dog deres onde tanker dulmede, og fyldte dem med mjød, så deres maver ulmede. Man begyndte at udstøde de samme lyde, de fremmede ville os byde. Ud af de fremmedes lyde kunne man tyde at en lov fra år 888 f. k. kunne os forbyde, at her livet ryde. De fremmede begyndte dog at skælve, da kæmperne fyldte deres bælg, og spurgte, om de ville vælge, døden, eller os øen sælge. Man enedes dog om at vælge, os et lejde at give, så vi kunne blive til næste dag ved midnatstide.

De fremmede drog tilbage i næsten samme påklædning. Enkelte kæmper var dog gram i hu over at de ikke havde fået blod på deres sabler, så for at få afløb for deres vildskab, gik de alle i smalbådene og padlede til et fjernt og navnløst ukendt sted uden navn, for om muligt at kunne svinge deres sabler. En enkelt havde dog ikke fyldt sin mave tilstrækkeligt og ændrede derfor kurs mod handelspladsen. Undervejs for han vild, og mødte der en frill som han underholdt med lidt kild, men hun forstod ikke hans sjofle snak, så gav hun ham et gak, så han i smalbåden sprang og brød ud i sang.

Oh frill fra fremmede strand
for dig jeg synge vil en sang
og den bliver ikke lang
thi min vej er trang
gyng gang gyng gang

Når hønen før end hanen galer
og Qvinden før end manden taler
hug da hønens hovede af
og giv qvinden et rapt mundslag

Efter dette kvad padlede den gamle kæmpe hjemad med ro i sindet.

Da han kom hjem stod han og spejdede uroligt ud over havet, thi resten af de udfarende var endnu ikke vendt tilbage. Dog, hen under aftenen dukkede de op i horisonten i samlet flok, og deres svedige kroppe stod som silhuetter i solnedgangen.

Efter et udmærket måltid: Fedt flæsk med kål i en forstuvet sovs, kastede man sig atter ud i haven medbringende tønder med mjød og druesaft. Man sad med blikket mod stenene, thi vores gæve ven, Stig Kirkevalter, var draget fra os, thi han skulle på fodtur i Lavlandet. Man sad og tænkte på, at man for sidste gang, var gået den trange vej ad Kirkestien til Kirkegården. Det hele var så sørgmodigt, at end ikke vores skjald formåede at kvæde om en lille fugl der fløj mod syd.

VII, dag

Syvende og sidste dag. Dagen oprandt med sol og fuglefløjt fra de fugle der endnu ikke var fløjet mod syd, men end ikke fuglefløjt og solskinsstråler kunne få smilerne frem på de hærkede og alvorlige kæmpers furede ansigter, thi just denne dag måtte man lejren nedlægge og uden gråd og gnække samle sine sække og for sidste gang møerne i måsen smække, pisse mod hakke, være frække og hælde mjød i sine skidesække. Man måtte dog for sidste gang se Skærgårdens cområde og man sprang derfor i sine smalbåde for på værdig måde, uden for megen gråde, samle de sidste tråde, for at mærke elementet det våde.

Da man kom tilbage fra de sidste plan- og målløse småture, stak kæmperne snuderne sammen for at planlægge et eventuelt modangreb på nabøens hovedkvarter. Jan hin Lange havde allerede om morgenen været ovre på nabøen for at spionere, og han havde der hørt fra en snaksalig

svensker med dansk tunge, at man fra hovedkvarteret holdt nøje øje med hver en bevægelse vi foretog os. Kæmperne besluttede derfor, på deres plenum, at gå frem på listig vis. Man ville bruge fjendens egne våben og affedte sig krigsmalingen, tage kniven ud af gabet, male tænderne hvide, gøre benene skæve, lade røven hænge, smøre tærne

med surt mudder og iføre sig sort mappe. Formanden Peter Farveløs og næstformanden Peer Mønedlægger fandt mærkelige klude frem fra mørke gemmer og iførte sig hatte af mystisk og ukendte farver, som endnu ikke var at finde i Sadolins farvekatalog.'

De to gæve kæmper skød brystet frem, gjorde honnør, gik omkring og faldt over en sten, men man fik dem dog løftet i langbåden^{x)}, satte en stok i ryggen på dem, gav dem et tilpas skub så de kunne nå over til nabøen for at mumle i Højborgen. Det første forsøg lykkedes dog ikke, thi en svag brise bar dem mod et skummende skær, og de måtte derfor have et ekstra skub for at nå frem. Resten af flokken fulgte dem med ængstelige blikke, thi ingen vidste hvilke grufulde pinsler der ville vente vore tapre mænd på den fremmede ø.

Imellemtiden pakkede man sammen, stuede hen, rullede ind, løftede op, bar ned, bar væk og sejlede bort i konebåden, som blev ført, med rystende hånd, slingrende hid og did af Knud den Stores håndlanger, Mads hin Grote. Hans manøvrering var så vild, at alle andre vandvejsfarende måtte tage kølen på nakken og gå over land for at passere hans rute. Omsider var dog alle fragtede over til de ventende kærre, og vore to udsendte forhandlingskæmper vendte tilbage fra nabøens hovedkvarter. Man samledes om dem for at høre, om vi atter måtte vende tilbage eller vores fremtid var beseglet. De kæmper åbnede deres gab og udbød i fælles kvad:

^{x)} kajak til to mand eller en mand og en tønde mjød

Hør nu kære venner
som i så, havde vi væsset vores tænder
men da vi kom did
og vi troede vi skulle modtages med spid
sagde de blot kom hid
og lad os sidde ned og snakke
for vi har jo set at i er ved at pakke
og vi vil jer derfor takke
hvis I sendte os nogle mønter og en fauna
som tak for brug af vand og sauna
så måske til næste år
I atter her en ferie får
men nu kan I tage hjem og pakke
så må vi siden skrive og snakke.

Efter dette kvad steg man ombord vognene og satte kursen mod hjemlige strande. Undervejs fordrev man tiden med skæmtsnak, sjatpissen, småfisen, småskrålen og småskålen. Den ene forfatter af dette sfrift blev så sorgmodig over at han måtte forlade de inspirerende klippekær, så han måtte under farten dulme sin sorg med druesaft, indtil han på bunden af den sjete tønde, fandt trøst og lindring. Undervejs måtte man plyndre en handelsbod, thi fadeburet var tømt den sidste dag og maverne var slunkne.

Resten af turen forløb uden overfald af landevejsriddere, røvere og ransmænd. Klokkeren fem nåede man frem til galioten OFELIA som skulle bringe os over det sidste vand. Da man nåede Dragoera Smalbådsklub enedes den gæve flok om at gå hver til sin hytte, for når solen stod langt nede på himmelen, at samles i smalbådsklubbens klubhus, for der at sige farvel og tak og ygagagak, sammen med dem der ville holde en auktion over overskud fra det sidste plyndringstogt.

Her blev der solgt mjød i kasser, vino i tønder, brød i fæde, pølser i snor, kød på spid, syltetøj i krukker, fisk uden navn, markens urter i poser og sæk, gæs og ænder som K. J. med hvislende tender og høje ord solgte til kæmper samt friller i kor. Til allerallerallersidst sad den ene halvdel af forfatterparret og flokkens skjald med sunkne skuldre, tunge øjne, slatten sæk og mindedes de skønne dage ved Stenungsund. Til sidst faldt de dog om på slagbanken med tårer i øjnene, og i armene på hinanden drømte de blidt om den lille fugl der fløj mod syd i flere timer.

Med dette est vor historie til ende.

Forfattet og nedfølget af
Finn Mjøddreber og
Febber

Finn Mjøddreber

Nils Andersen

Trykt i Krudthuset i Dragør - udgivet samme sted den 10. nov.
til Dragør Kajak Klubs Stenungsunds-fest. 1973

Vi vil gerne rette en tak til samtlige mjødproduktionerende virksomheder uden hvis produkter det ikke havde været muligt at forfatte dette værk af historisk og kulturel uvurderlig værdiløshed.